

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 17584-05-12 ליש ואח' נ' קבוץ כנרת(אחר/נוסף) תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת עירית הוד

תובעים

1. אליהו ליש
2. זיוה ליש
ע"י ב"כ עו"ד ד. נאור

נגד

נתבע

קבוץ כנרת
ע"י ב"כ עו"ד א. בהט

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הביטוח הלאומי \[נוסח משולב\], תשנ"ה-1995](#)

[תקנות האגודות השיתופיות \(ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש\), תשס"ו-2005: סע' 1, 3, 3א\(3\), ד3\)](#)

פסק דין

רקע ותמצית טענות הצדדים

1. התובעים, בני זוג נשואים חברי קיבוץ כנרת, הגישו תביעה כספית על סך 80,876 ₪ נגד קיבוץ כנרת ונגד יעל דרומי (להלן: "דרומי")- יו"ר ועד ההנהלה של קיבוץ כנרת. בנוסף, במסגרת התביעה עתרו התובעים גם לצו הצהרתי וצו עשה.

2. התובעים טוענים, כי בעבר הגיש נגדם הקיבוץ תביעה שעניינה זכויות פנסיוניות ובהסכם פשרה אשר קיבל תוקף של פסק דין נקבע, כי חובת הקיבוץ לשלם לתובעים את מלוא כספי הפנסיה והתקציב המובטח מידי חודש כפי שמקבל כל חבר קיבוץ הנמצא בגמלאות. לטענתם, על אף האמור הקיבוץ ממשיך שלא לשלם להם את התקציב המובטח ואת מלוא הפנסיה המגיעה להם ולאחרונה אף חסם את כרטיסי האשראי שלהם, כך שלא יוכלו לבצע משיכה מעבר לסך של 1,500 ₪ לחודש. התובעים ציינו, כי הקיבוץ הינו קיבוץ מתחדש אשר אינו מספק לחבריו את צרכיהם מלבד קצבת הפנסיה שלהם אותה הוא מקצץ מידי חודש.

3. לטענת התובעים, הקיבוץ נוטל את זכויותיהם על דעת עצמו תוך אפלייתם ובניגוד לאמור בתקנות האגודות השיתופיות (ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש), תשס"ו-2005 בהן נקבע, כי

- סכום הגמלה הפנסיונית יהיה 35% מהשכר הממוצע כהגדרתו ב**חוק הביטוח הלאומי**. עוד ציינו, כי הנתבעים מפריים את הסכם הפשרה אליו הגיעו הצדדים בתביעה של הקיבוץ נגדם ואשר קיבל תוקף של פסק דין. לטענתם, הקיבוץ פועל בהתאם להוראותיה של דרומי אשר שמה לה למטרה להתנכל להם ולמרר את חייהם.
4. התובעים טוענים, כי במשך כל שנות עבודתם הם עבדו למען הקיבוץ. עד שנת 1997 העביר התובע לקיבוץ את כל הכנסותיו כולל הפרשות לפנסיה. בשנת 1998 הגיע התובע לגיל פרישה, אולם המשיך לעבוד ב"צמח- מפעלים אזוריים עמק הירדן בע"מ" (להלן: "צמח"). במשך השנים 1998-2002 העביר התובע את שכרו לקיבוץ, על אף שכבר היה בגיל פרישה. בשנת 2003 יצאו התובעים לחופשה בת שנה בה נמצאו בעצמאות כלכלית. בתום השנה האמורה שבו לקיבוץ וחברותם בו המשיכה.
5. התובעים טוענים, כי לאחר שהם שבו מהחופשה המיוחדת ומאחר והינם בגיל פרישה הרי שהם היו זכאים לקבל ביטוח מנהלים וזכויות סוציאליות בגין עבודתו של התובע בצמח במהלך חמש השנים לאחר יציאתו לגמלאות. לטענתם, הקיבוץ הגיש נגד התובע תביעה על סך 1,070,776 ₪ ובמסגרתה עתר לתשלום מלוא כספי הפנסיה, הפיצויים, קרנות ההשתלמות והזכויות הפנסיוניות אשר התובע קיבל מצמח בעת עבודתו בחמש השנים לאחר יציאתו לגמלאות. לטענתם, הקיבוץ נקט בהליך כאמור נגד התובע בלבד וליתר חברי הקיבוץ הוא אפשר לקבל את מלוא זכויותיהם ואף להחזיק ברכוש פרטי.
6. במסגרת התובענה שהגיש הקיבוץ נגד התובע הגיעו הצדדים להסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין. בהסכם הפשרה נקבע, כי התביעה שהגיש הקיבוץ תדחה וכמו כן היו קביעות נוספות אשר הסדירו את חובת הקיבוץ לשלם לתובעים את מלוא זכויותיהם הפנסיוניות וכספי הפנסיה להם הם זכאים בגין שנות עבודתם בקיבוץ ואשר כונו בהסכם הפשרה "התקציב המובטח". לטענתם, חובת הקיבוץ לשלם להם את מלוא הפנסיה אינה קשורה לכספי ביטוח המנהלים אשר צבר התובע בעבודתו בצמח לאחר יציאתו לגמלאות ואלו הוגדרו במסגרת הסכם הפשרה כ"נכס חבר" ולא כמקור פנסיוני.
7. לטענת התובעים, כל חבר קיבוץ שהגיע לגיל פרישה מקבל מהקיבוץ תקציב מובטח הכולל סכום פנסיה חודשי. סכום הפנסיה החודשי אשר משלם הקיבוץ הינו סכום המינימום הקבוע ב**תקנות האגודות השיתופיות (ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש)**, תשס"ו-2005. התובעים ציינו, כי עבדו עבור הקיבוץ במשך למעלה מ- 40 שנה וכי חובת הקיבוץ לשלם לתובע את מלוא הפנסיה המגיעה לו כחבר קיבוץ שכן בין היתר מוטל על הקיבוץ לדאוג לביטחונם הסוציאלי והפנסיוני של החבר.
8. לטענת התובעים, מינואר 2008 הפחית הקיבוץ מתשלומיו לתובע את מלוא הפנסיה החודשית לה הוא זכאי. אף לאחר שניתן פסק הדין בתובענה שהתנהלה בין הצדדים המשיך הקיבוץ שלא לשלם להם את מלוא תשלומי הפנסיה הן בגין העבר והן מעתה ואילך. בשל

האמור נצברה יתרת חובה בתקציבם עליה הוסיף הקיבוץ ריבית נשך של 7% והצמדה למדד.

9. התובעים טוענים, כי לאור האמור בהסכם הפשרה שבמסגרתו נקבע, כי על הקיבוץ לשלם לתובעים את מלוא התקציב המובטח ולאור העובדה שאין בצבירת זכויות בביטוח מנהלים על ידי התובע בגין עבודתו לאחר יציאת לגמלאות בכדי לפגוע בזכותו לקבל תשלומי פנסיה בגין שנות עבודתו עד לגיל הפרישה, הרי שעל הקיבוץ לשלם להם את תשלומי הפנסיה.

10. לטענתם, בניגוד להסכם הפשרה הקיבוץ לא מעביר להם את מלוא התקציב המובטח ותחת זאת מנכה מהתקציב המובטח את קצבת הפנסיה וזאת בניגוד לפסק הדין ולדין המהותי. התובעים ציינו, כי פסק הדין אישר לקיבוץ לנכות מהתקציב המובטח רק את קצבת הזקנה ככל ששולמה לתובעים ישירות. לטענתם, ככל שכוונת הצדדים הייתה, כי יהיה בידי הקיבוץ לנכות אף את תשלומי הפנסיה של התובע הרי שסביר שהם היו מציינים זאת מפורשות כפי שציינו את הניכוי של קצבת הזקנה.

11. לטענת התובעים, מודל השינוי בקיבוץ נכנס לתוקף ביום 1.1.08 ובמהלך שנת 2007 הם קיבלו תקציב דמה אשר נועד לדמות את המצב לאחר כניסת שינוי המבנה התקציבי לתוקף. בהתאם למצג אשר הוצג להם, הרי שהובטח להם על ידי הקיבוץ, כי הם יקבלו את מלוא התקציב המובטח בניכוי קצבת זקנה בלבד. עם זאת, כאשר עברו ליישום המודל התקציבי בפועל הופחתה מהתקציב המובטח גם קצבת הפנסיה ובפסק הדין נקבע, כי הקיבוץ ישיב לתובעים את כל התקציב המובטח בניכוי קצבת הזקנה בלבד.

12. התובעים טוענים, כי אין ממש בטענת הקיבוץ לפיה מאחר והתובע מקבל תשלום פנסיה בגין עבודתו לאחר יציאתו לגמלאות הרי שהוא מקבל כפל פנסיה. לטענתם, הביטוי כפל פנסיה מתייחס למצב של כפל הפקדה לפנסיה כאשר חבר קיבוץ עובד מחוץ לקיבוץ בהיותו בגיל העבודה ואז הקיבוץ לא יפקיד לו כספים לפנסיה שעה שמופקדים לו כספים לפנסיה ממקורות אחרים ולא תשולם לו פנסיה על ידי הקיבוץ בגין השנים האמורות. לטענתם, מוטל על הקיבוץ לשלם לתובע את הפנסיה בגין כל שנות עבודתו בקיבוץ עד הגיעו לגיל פרישה. הם ציינו, כי במהלך שנות עבודתו עבד התובע בקיבוץ ולא הופקדו על שמו כספים כלשהם בקרן פנסיה מחוץ לקיבוץ. משכך טוענים התובעים, כי אין כפל פנסיה וכי כספי ביטוח המנהלים אשר מקבל התובע בגין עבודתו בצמח הינם עבור חמש השנים בהן עבד לאחר הגיעו לגיל הפנסיה. לטענתם, התובע זכאי לקצבה משני מקורות: מהקיבוץ הוא זכאי לקצבת פנסיה בגין עבודתו עד הגיעו לגיל פרישה וקרן ביטוח מנהלים אשר הינה נכס חבר שהוא צבר בעת שהיה פנסיונר.

13. התובעים ציינו, כי [תקנות האגודות השיתופיות \(ערבות החדית בקיבוץ מתחדש\)](#), תשס"ו-2005 קובעות מה ניתן לקזז מהתשלומים המשולמים לחבר קיבוץ. לטענתם, ביחס לחברים בגיל העבודה נקבע מפורשות, כי לצורך השלמת הסכומים כאמור בתקנות משנה (א) ו-(ב)

רשאי הקיבוץ להביא בחשבון כל הכנסה או נכס של החבר או של בן זוגו. עוד הם טוענים, כי ביחס לחברים בגיל פרישה קובעת [תקנה 3](#), כי על הקיבוץ לספק את צרכי החבר שבגיל פרישה באופן שערכם לא יפחת מגובה הקצבה המלאה הקבועה בחוק ולגבי חבר בגיל פרישה, הקיבוץ אינו רשאי להביא בחשבון נכס של חבר או בן זוגו.

14. התובעים הוסיפו וטענו, כי הכלל והנוהג בקיבוץ כנרת הינו, כי חבר אשר מגיע לגיל פרישה אינו מחויב להמשיך לעבוד והקיבוץ נהג ונוהג לפי הכלל שמעשיו של חבר קיבוץ בגיל פרישה אינם מענייניו של הקיבוץ.

15. לאור האמור עותרים התובעים, כי בית המשפט יקבע שהם זכאים למלוא כספי פנסיות הרשם בגין שנות עבודתם וכי על הקיבוץ לשלם להם את הכספים המגיעים להם ואשר לא שולמו להם. כן עותרים, כי בית המשפט יקבע, כי על הקיבוץ להחזיר להם את כרטיסי האשראי, הרכב והתדלוק.

16. בהתאם להחלטה מיום 6.9.12 התובענה אשר הוגשה נגד דרומי סולקה על הסף.

17. לטענת הקיבוץ, דין התביעה להידחות. לטענתו, הוא זכאי להפחית מסכום התקציב המובטח סכומים בהתאם לפנסיה אחרת אשר מקבל חבר קיבוץ.

18. הקיבוץ טוען, כי הוחלט לאשר לתובע, כי שנת עבודתו האחרונה תהיה שנת עצמאות כלכלית כאשר המשמעות היא, כי משכורתו תשולם לידי ולא לידי הקיבוץ. לטענתו, ההסכמה התייחסה למשכורת השוטפת במהלך השנה בלבד ולא לכספים שיגיעו לתובע עם סיום עבודתו. לטענת הקיבוץ, עם סיום עבודתו קיבל התובע את כל הכספים שעמדו לזכותו במועד הפרישה וזאת שלא כדין ותוך הפרת תקנון הקיבוץ וההסכם הנלווה ובנסיבות אלו הגיש הקיבוץ תביעה נגד התובע. הקיבוץ ציין, כי בין לבין השתנה מעמדו והוא הפך לקיבוץ מתחדש. הקיבוץ טען, כי בין הצדדים התגבש הסכם פשרה במסגרתו הוסכם, בין היתר, כי כספי ביטוח המנהלים שקיבל התובע עם סיום עבודתו בצמח יישארו בידי התובע.

19. הקיבוץ טוען, כי ראה בכך כיסוי המחויבות כלפי התובע לעניין פנסיה חודשית בעוד שהתובע סבר, כי בנוסף מגיעים לו כספים מקרן ההקדש אשר הקים הקיבוץ לשם הבטחת מקור פנסיוני לחברים העובדים בקיבוץ ואשר אין להם מקור פנסיה אחר. בעניין זה הוסכם, כי הצדדים יפנו את המחלוקת לבוררות. הבוררים ציינו, כי הם דנים בזכאות התובע לתשלומים מקרן ההקדש וקבעו, כי בעת ייסוד ההקדש התובע היה זכאי להימנות בין הנהנים בזכויות חלקיות. הבוררים קבעו, כי ההפקדות בביטוח המנהלים הן הפרשה לפנסיה ודחו את טענת התובע לפיה אין להתחשב בצבירה שנעשתה לאחר גיל הפרישה. עוד קבעו הבוררים, כי על התובע להמציא לקיבוץ מידע לגבי היקף הצבירה בביטוח המנהלים וכי לאחר עריכת חישוב אקטוארי וככל שהקצבה תהיה נמוכה מהקצבה הפנסיונית אשר קבע הקיבוץ אז התובע יהיה זכאי להשלמות מקרן ההקדש או מתקציב הקיבוץ בהתאם לנהלים. הקיבוץ טוען, כי התובע לא המציא את המסמכים הרלוונטיים ודרש שיצרפו אותו

לקרן ההקדש. עוד טוען הקיבוץ, כי בנוסף דורש התובע שיעבירו לו את מלוא התקציב המובטח כולל הפנסיה. הקיבוץ טוען, כי במכתב תגובה אשר נשלח לתובע הובהר לו, בין היתר, כי אין כפל פנסיות. לטענתו, ברור לכל כי סוגיית ההקדש וסוגיית הפנסיה חד הן. הקיבוץ ציין, כי הבוררים קיבלו את עמדתו לפיה אין כפל פנסיה.

20. הקיבוץ טוען, כי מכתב התביעה משתמע שהתובע זכאי לשלוש פנסיות: ביטוח מנהלים שנתר בידיו ואשר הבוררים קבעו שהוא פנסיה לכל דבר, פנסיה מההקדש ופנסיה מהקיבוץ אשר גלומה בתקציב המובטח. לטענתו, כל אדם זכאי לסכום אחד אשר יכול להיות ממקור חיצוני, מקרן ההקדש או מתקציב הקיבוץ וכי מקום בו הפנסיה החיצונית נמוכה מהסכום המובטח תהיה השלמה מקרן ההקדש או מתקציב הקיבוץ. לטענתו, אדם לא מקבל גם מקרן ההקדש וגם מתקציב הקיבוץ משום שקרן ההקדש הוקמה עבור ילידי שנת 1937 ומטה בעוד שבעבור היתר נקבעו הסדרים אחרים מתקציב הקיבוץ. לטענתו, מהטענות שהעלה התובע בהליך הקודם עולה, כי הוא סבור שהוא זכאי לכספים מההקדש וכי רק כשלב ביניים הוא יקבלם מכספי הקיבוץ. הקיבוץ טוען, כי זכאות התובע לקבל מכספי ההקדש נדונה והוכרעה בפסק הבוררים ומשכך הרי שאין מקום לטעון לזכאותו של התובע מכספי הקיבוץ.

21. לטענת הקיבוץ, דרישת התובע לקבל את מלוא סכום הפנסיה בתקציב המובטח ללא קשר לתקבולי ביטוח המנהלים אינה עולה בקנה אחד עם טענתו בנוגע לחובת השוויון. עוד טוען הקיבוץ, כי אם תתקבל התביעה עלול התובע לדרוש את קיום פסק הבוררות כך שהוא יקבל פנסיה משולשת.

22. הקיבוץ טוען, כי לטענת התובע הוא זכאי לפנסיה לאור האמור בסעיף 7 להסכם הפשרה אולם בסעיף כלל לא הוזכרו המילים פנסיה או פנסיוני ותחת זאת הסעיף עוסק בתקציב המובטח בלבד.

23. הקיבוץ ציין שטענת התובע לפיה, ככל שהקיבוץ היה מתכוון שתשלום ביטוח המנהלים ישירות לתובע היה מאפשר לו לנכות את הפנסיה מהתקציב המובטח הרי שהוא היה מצוין זאת בהסכם הפשרה נופלת לאור האמור בסעיף 10 להסכם הפשרה.

24. הקיבוץ טוען, כי האבחנה שמבצעים התובעים בין פנסיה שנצברה בשנות העבודה ופנסיה שנצברה לאחר יציאה לגמלאות אינה נכונה. הקיבוץ טוען, כי הוא אינו מפקיד לפנסיה עבור חבר שעובד מחוץ לקיבוץ ואשר מופרשים לו כספים לפנסיה וזאת בין אם הוא בגיל העבודה ובין אם לאו. כן ציין, כי יש לכך התייחסות מפורשת בסעיף 11 לפסק הדין.

25. לטענת הקיבוץ, [תקנה 3\(ד\) לתקנות האגודות השיתופיות \(ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש\)](#), תשס"ו-2005 קובעת שקיבוץ רשאי לנכות מהסכומים הקבועים בתקנות משנה (א) ו- (ג) כל סכום שנצבר על שם החבר או שהוא זכאי לו או שהוא מקבל כגמלה או כתשלום אחר בעל אופי פנסיוני.

26. התובעים הגישו כתב תשובה במסגרתו טענו, כי על פי פסק הדין חויב הקיבוץ לשלם להם תשלומים וסכומים שונים והתביעה בה עסקינן הוגשה בשל אי עמידת הקיבוץ בחיובים שהוטלו עליו במסגרת פסק הדין שנתן תוקף להסכם הפשרה. עוד טוענים התובעים, כי המחלוקת היחידה שהועברה לבוררות הינה זכאות התובע לקצבה מקרן ההקדש. לטענתם, הם ביקשו שהבוררים יכריעו במחלוקת אשר נתגלעו בין הצדדים ביחס לסעיף 7 להסכם אולם הקיבוץ התנגד לכך. התובעים טוענים, כי הקיבוץ אינו זכאי להעלות כעת, בתביעה שעוסקת באי קיום סעיף 7 להסכם הפשרה, טענה לפיה העניין הוכרע במסגרת הבוררות.

27. התובעים טוענים שקרן ההקדש הוקמה בכדי לתת מענה למקרה בו הקיבוץ לא יוכל לשלם פנסיה תקציבית והיא אינה קשורה לתקציבים המתבצעים כיום על ידי הקיבוץ לחברים בו. לטענתו, בבוררות נקבע שהתובע זכאי להיכלל בקרן ההקדש וכי אקטואר יקבע מה הגמלה שהוא יהיה זכאי לקבל אם קרן ההקדש תופעל. בנסיבות אלו טוענים התובעים, כי העניין אשר נדון במסגרת הבוררות אינו רלוונטי לענייננו. לבסוף ציינו, כי הקיבוץ מעלה בכתב הגנתו טענות שנדונו ונדחו במסגרת ההליך הקודם שהתנהל בין הצדדים.

הראיות

28. מטעם התובעים הוגש תצהיר עדות ראשית של התובע. מטעם הנתבע הוגשו תצהירי עדות ראשית של דרומי, עמרם סטולר (להלן: "סטולר"), עמוס זקס (להלן: "זקס") ושל אברהם כינרתי (להלן: "כינרתי") - חברי הקיבוץ. המצהירים נחקרו על האמור בתצהיריהם. בנוסף, הגישו הצדדים ראיותיהם. הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

דיון ומסקנות

29. התובע, חבר קיבוץ כנרת, עבד במהלך כל שנות עבודתו ועד יציאתו לגמלאות למען הקיבוץ ושכרו הועבר לקיבוץ. לאחר יציאתו לגמלאות, עבד התובע במשך מספר שנים בצמח ובתקופה האמורה נצברו עבורו כספים בקרן ביטוח מנהלים. אין מחלוקת, כי כספים אלו נותרו בחזקת התובע. בין הצדדים נתגלעה מחלוקת בשאלה, האם התובע זכאי לפנסיה מהקיבוץ בגין שנות עבודתו טרם יציאתו לגמלאות בנוסף לכספי ביטוח המנהלים שקיבל וזאת במסגרת התקציב המובטח, או שמא רשאי הקיבוץ לקזז את רכיב הפנסיה מתקציב התובעים.

30. בשלב זה אקדים ואומר, כי לאחר שקילה ובחינה של מכלול טענות הצדדים והחומר המונח לפניי מצאתי, כי דין התביעה להתקבל, מהנימוקים שיפורטו.

31. בתקנון הקיבוץ, בטרם הפך לקיבוץ מתחדש, נקבע, כי הקיבוץ יקים קרנות פנסיה לעובדים במפעלי הקיבוץ וכי חברים אשר עובדים מחוץ לקיבוץ מחויבים להקים קרנות פנסיה מתוך שכרם אשר משולם על ידי גורם חיצוני. סעיף 66(ב)(2)(א) לתקנון הקיבוץ לאחר הפיכתו לקיבוץ מתחדש קובע, בין היתר, כי "בהגיע החבר לגיל פרישה הוא ייחנה מכספי הפנסיה שהופקדו עבורו. הקיבוץ לא ישלם קצבת פנסיה לחבר שקיימת לו קצבה מגורם חיצוני בסכום הקצבה שהחליט עליו הקיבוץ".

32. [תקנה 3\(א\) לתקנות האגודות השיתופיות \(ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש\)](#), התשס"ו – 2005 (להלן: "התקנות") קובעת, כי: "הקיבוץ יבטיח את הספקת צורכי חבריו שבגיל פרישה באופן שערכם הכולל לא יפחת מגובה סכום הגמלה הפנסיונית". [סעיף 1](#) לתקנות האמורות קובע, כי סכום הגמלה הפנסיונית הינו 35% מהשכר הממוצע כהגדרתו ב[חוק הביטוח הלאומי](#) (נוסח משולב), התשנ"ה-1995.

33. במקרה בו עסקינן, עד שנת 1997 עבד התובע מחוץ לקיבוץ ושכרו, כולל ההפרשות לפנסיה, הועבר לקיבוץ. במהלך שנות עבודתו עד הגיעו לגיל פרישה לא נצברה עבור התובע פנסיה על ידי גורם חיצוני. בנסיבות אלו ולאור האמור בתקנון הקיבוץ ובתקנות, הרי שבעת שהתובע הגיע לגיל פרישה התגבשה זכאותו לקבל פנסיה מהקיבוץ. ברי, כי ככל שהתובע לא היה ממשיד לעבוד בצמח לאחר הגיעו לגיל פרישה ולא היו נצברים עבורו כספים בקרן ביטוח מנהלים הרי שהוא זכאי לפנסיה מהקיבוץ, אשר נצברה עבורו בתקופת עבודתו.

34. כפי שצוין לעיל, תקנון הקיבוץ המתחדש קובע, כי הקיבוץ לא ישלם קצבת פנסיה לחבר אשר קיימת לו קצבה מגורם חיצוני בסכום הקצבה שהחליט עליו הקיבוץ. [תקנה 3\(ד\)](#) קובעת, כי "הקיבוץ רשאי לנכות מהסכומים הקבועים בתקנות משנה (א) ו-(ג) כל סכום שנצבר על שם החבר או שהוא זכאי לו או שהוא מקבל כגמלה או כתשלום אחר בעל אופי פנסיוני ולמעט קצבאות הביטוח הלאומי". כאמור, המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלה האם הקיבוץ רשאי לנכות את כספי ביטוח המנהלים אשר קיבל התובע בגין עבודתו בצמח **לאחר הגיעו לגיל פרישה**.

35. התובע נשאל, האם על פי התקנון המתוקן של כנרת, ניתן להפחית את הפנסיה החיצונית של אדם מהתקציב המובטח והשיב, כי לא קיבל פנסיה חיצונית (עמ' 7 ש' 29-31). נטען בפניו, כי על פי התקנון החדש, הקיבוץ רשאי להפחית פנסיה חיצונית ובתגובה טען, כי פנסיה חיצונית יכולה להתקבל אם אדם עובד בחוץ ואז לא מפרישים לו פנסיה בקיבוץ. לטענתו, במקרה שלו אין הפרשה משני מקורות באותה עת (עמ' 8 ש' 7-11). אכן, במקרה של התובע לא התבצעה הפרשה משני מקורות בו זמנית ותחת זאת בטרם הגיעו לגיל פרישה בוצעה הפרשה לפנסיה על ידי הקיבוץ ולאחר הגיעו לגיל פרישה בוצעו הפרשות לביטוח מנהלים על ידי צמח. עם זאת, לא די בכך בכדי ללמד, כי אין מקום לנכות את הכספים אשר קיבל התובע מביטוח המנהלים.

36. דרומי נשאלה, האם חברים, שהפנסיה שהם צברו ממקורות חיצוניים נכנסת לחשבונם ובגין כך מקוזזת להם פנסיית הרשם שנותן הקיבוץ, צברו את הפנסיה הזו בתקופה של עד יציאתם לגמלאות או לאחר מכן והשיבה, כי הם צברו את הפנסיה כשהיו חברים בקיבוץ השיתופי ולא הייתה אז אבחנה. דרומי נשאלה, האם בידה להצביע על מישהו שקיבל את הזכות לפנסיה לאחר יציאה לגמלאות ואז הקיבוץ קיזז לו את זה והשיבה, כי היא אף פעם לא בחנה את זה בפירוט. לאחר שנשאלה בשנית האם בידה להצביע על מישהו כזה השיבה בשלילה (עמ' 19 ש' 1-9).

37. סטולר העיד, כי במהלך שנות עבודתו הופרשו לו סכומים עבור הפנסיה ממקום העבודה החיצוני (עמ' 20 ש' 29-31). עוד העיד, כי אם עד הפרישה הוא היה עובד בקיבוץ אז הקיבוץ היה משלם לו פנסיה עם יציאתו לגמלאות (עמ' 21 ש' 1-3). סטולר אישר, כי כל המקורות לפנסיה שמשולמת לו נצברו ממקורות מחוץ לקיבוץ טרם יציאתו לגמלאות (עמ' 21 ש' 6-8). כינרתי העיד, כי עבד מחוץ לקיבוץ מעל 30 שנה. כינרתי אישר, כי אם היה עובד בקיבוץ בשנים האמורות אז הקיבוץ היה משלם לו את הפנסיה (עמ' 22 ש' 20-25). עוד העיד, כי מהתקציב שהוא מקבל מהקיבוץ מורידים לו את הסכום שהקיבוץ נותן פנסיה לחברים הגמלאים. לטענתו, הקיבוץ עושה כן משום שהוא מקבל פנסיה ממשרד החקלאות (עמ' 22 ש' 28-32). כאמור, טרם הגיע התובע לגיל פרישה לא נצברה עבורו פנסיה על ידי גורם חיצוני. לפיכך, קיים הבדל מהותי בין המקרה של התובע והמקרים של כינרתי וסטולר אשר עבורם נצברה פנסיה על ידי גורם חיצוני במהלך שנות עבודתם עד הגיעם לגיל פרישה. לפיכך, לא ניתן לגזור גזירה שווה מעניינם של כינרתי וסטולר לעניינו של התובע ואין בעובדה שהם אינם מקבלים פנסיה מהקיבוץ מאחר והם מקבלים פנסיה ממקור חיצוני בכדי ללמד, כי התובע אינו זכאי לקבל פנסיה מהקיבוץ בשל כספי ביטוח המנהלים אשר קיבל בגין תקופה אחרת ולא בגין התקופה אשר בה נצברו עבורו כספי הפנסיה.

38. התובע נשאל איפה בתקנות, בתקנון הקיבוץ, בהחלטות הקיבוץ או בכל מקור אחר, כתוב שכספים שנצברים לפנסיה לאחר גיל פרישה שייכים לחבר והשיב, כי הוא זכאי לקבל את כל הזכויות שצבר בצמח. עוד ציין, כי זה הנוהל בקיבוץ כנרת (עמ' 7 ש' 21-25). התובע הופנה לסעיף 66(ב)(2) לתקנון המתוקן של הקיבוץ ובתגובה טען, כי נכס חבר זה לא פנסיה (עמ' 8 ש' 12-14). התובע טען, כי כל מה שהופרש מצמח בחמש השנים שהוא פנסיונר הוגדר כנכס חבר ולא כפנסיה ולא ניתן לקזז מפנסיה בגין נכס חבר (עמ' 9 ש' 14-16).

39. כפי שפורט לעיל, סעיף 66(ב)(2)(א) קובע שהקיבוץ לא ישלם קצבת פנסיה לחבר שקיימת לו קצבה מגורם חיצוני בסכום הקצבה שהחליט עליו הקיבוץ. הסעיף אינו מתייחס לשאלה מתי נצברה הקצבה מהגורם החיצוני אשר בגינה הקיבוץ לא ישלם קצבת פנסיה לחבר והאם רק צבירה בגיל העבודה שוללת קבלת קצבת פנסיה מהקיבוץ אם לאו. כמו כן, לא עלה בידי התובע להצביע על תקנה, החלטה או סעיף בתקנון לפיהם כספים אשר נצברים

לאחר גיל פרישה שייכים לחבר וכי אין להביא אותם בחשבון בעת קביעה האם החבר זכאי לפנסיה מהקיבוץ אם לאו או מה שיעור הפנסיה לה הוא זכאי.

40. עם זאת במסגרת [ת.א. 1155/07](#) [פורסם בנבו] בתביעה שהגיש הקיבוץ כנגד התובע, הגיעו הצדדים להסכם פשרה. בסעיף 9 להסכם הפשרה נקבע, כי **כספי ביטוח המנהלים אשר קיבל התובע עם סיום עבודתו בצמח יישארו בידי התובע, הינם שלו ויחשבו ככנס חבר** (הדגשה אינה במקור).

41. דרומי הופנתה לסעיף 9 להסכם ונשאלה מדוע כתבו את האמור בסעיף. דרומי השיבה, כי זה התקבל באופן גורף לגבי חברים שעבדו בחוץ וזה חלק מהמודל. דרומי טענה, כי ביטוח מנהלים זה פנסיה לכל ענין ודבר וזה נכס חבר (עמ' 17 ש' 29-24). היא נשאלה היכן יש החלטה של הקיבוץ לפיה ניתן לקזז מהפנסיה של גמלאים נכס חבר. דרומי השיבה, כי יש החלטה שאפשר לקזז צבירה פנסיונית מעבודת חוץ במידה והיא לא מועברת לחשבון הבנק של החבר ואותו דבר לגבי קצבת ביטוח לאומי. היא נשאלה האם יש החלטה שאומרת שנכס חבר אפשר לקזז מפנסיה של גמלאי והשיבה שאין החלטה שמשמשת בצירוף המילים נכס חבר (עמ' 17 ש' 31, עמ' 18 ש' 4-1). דרומי נשאלה מדוע לא כתבו בסעיף 9 להסכם הפשרה שכספי ביטוח המנהלים שקיבל התובע ממקור חיצוני הם פנסיה נוספת והשיבה שהם הסתמכו על סעיפים 7 ו-10 וזה הספיק (עמ' 18 ש' 17-15).

42. דרומי נשאלה, האם רכב שיש לחבר זה נכס חבר והשיבה בחיוב. היא העידה, כי בקיבוץ המתחדש דירה שחבר קיבל בירושה היא נכס חבר. דרומי נשאלה לגבי דמי שכירות שחבר מקבל מדירה שקיבל בירושה והשיבה, כי אינה יודעת אם זה נחשב נכס חבר וכי היא אינה חושבת שהקיבוץ המתחדש עוסק בכך (עמ' 18 ש' 14-7). דרומי נשאלה האם יש מקרה שהקיבוץ מנכה מגמלאי סכום כלשהו, כי יש לו דירה והשיבה, כי אינה מכירה את התקציבים היום. היא נשאלה, האם מאז שהקיבוץ הפך למתחדש, יש מקרה שניכו לחבר מהתקציב המובטח שלו ומהפנסיה סכום כלשהו בגין אחזקתו בדירה, או במכונית או בירושה או בסכום כזה או אחר והשיבה, כי תקציב הגמלאים מורכב מפנסיה, קצבת זקנה, תוספת בגין ותק, והשלמה, אם זה לא מגיע לגובה התקציב המובטח לחבר, וכי **ההחלטה של הקיבוץ מאפשרת לקזז רק מרכיבים שנכללים בתקציב זה ואינם מועברים לחשבון הקיבוץ**. דרומי נשאלה מה אפשר לקזז מהתקציב המובטח והשיבה, כי את קצבת הזקנה, במידה והיא לא מועברת לחשבון הבנק של הקיבוץ, ופנסיה ממקורות חיצוניים, במידה שיש ושהיא עוברת לחשבון הפרטי (עמ' 18 ש' 29-18). זקס נשאל האם קיבל 180,000 ₪ מחברת ביטוח והשיב, כי קיבל את הסכום בעקבות תאונה בה הייתה מעורבת בתו. הוא נשאל האם הקיבוץ קיזז לו מהפנסיה בגלל שקיבל את הסכום האמור והשיב בשלילה (עמ' 22 ש' 7-3).

43. מקובלת עליי טענתה של דרומי לפיה ביטוח מנהלים הינו פנסיה לכל עניין ודבר. עם זאת, במסגרת היחסים שבין התובעים לנתבע נקבע, בהסכם הפשרה, כי **כספי ביטוח המנהלים**

אשר נצברו עבור התובע בתקופה אחרי הגיעו לגיל פרישה יחשבו נכס חבר. ברי, כי הקיבוץ הגיע להסכם פשרה בנוסח זה לאחר מחשבה ואישור הגורמים הרלוונטיים בקיבוץ. לא עלה בידי דרומי ליתן הסבר מניח את הדעת באשר לנסיבות בגינן בחרו הצדדים להסכם הפשרה לציין, כי עסקינן בנכס חבר. כפי שפורט לעיל, נכס חבר אינו מובא בחשבון בעת קביעה, האם מגיעה לחבר קיבוץ פנסיה מהקיבוץ או מה שיעור הפנסיה המגיע לו. דרומי פירטה בעדותה אילו רכיבים ניתן לקזז מהתקציב המובטח ואין מחלוקת, כי נכס חבר אינו אחד מהם. אין מחלוקת, כי פנסיה ניתן לקזז מהתקציב המובטח. אולם, משבחרו הצדדים להגדיר את כספי ביטוח המנהלים שקיבל התובע מעבודתו בצמח לאחר שהגיע לגיל פרישה כנכס חבר הרי שהם הביעו דעתם, כי אין לראות בכספים האמורים כספי פנסיה הניתנים לקיזוז מהתקציב המובטח.

44. אציין, כי העובדה שכספי ביטוח המנהלים נצברו לאחר הגיעו של התובע לגיל פרישה יש בה בכדי להסביר מדוע בחרו הצדדים לקבוע, כי עסקינן בנכס חבר אשר יישאר בידי התובע. אוסיף ואומר, כי מאחר ועסקינן בכספים אשר נצברו לאחר יציאת התובע לגמלאות הרי שאין לומר, כי קיימת אפליה בינו לבין חברי קיבוץ אשר נצברה להם פנסיה על ידי גורם חיצוני טרם הגיעו לגיל פרישה ואשר אינם מקבלים בנוסף פנסיה במסגרת התקציב המובטח.

45. בעדותה אישרה דרומי, כי לטענתה הסכם הפשרה מבוסס על מתווה קודם ואישרה, כי היא מתכוונת למתווה רזי. היא נשאלה, האם התובע הסכים למתווה רזי והשיבה בשלילה. נטען בפניה שהיא אמרה שבהסכם הפשרה התקבל מתווה רזי והיא שללה את האמור וטענה שאמרה שההסכם התבסס על המתווה (עמ' 15 ש' 9-20).

46. בסעיף 18 לתצהירה של דרומי פורט מתווה רזי. במסגרת המתווה צוין, כי הפתרון יהיה כפי שנהוג בקיבוץ לגבי חברים אחרים שיש להם פנסיה חיצונית כך שהפנסיה החיצונית משויכת לחבר ואם היא נמוכה מסכום הפנסיה אשר משלם הקיבוץ אז הקיבוץ ישלים את ההפרש מידי חודש ואם היא עולה על הפנסיה המשולמת על ידי הקיבוץ הרי שהקיבוץ לא ישלים סכום כלשהו.

47. דרומי נשאלה היכן בהסכם הפשרה כתוב מה שכתוב בסעיפים 2-3 במתווה רזי ומה במתווה רזי התקבל והשיבה, כי בקיבוץ הוחלט שחבר שיש לו פנסיה ממקורות חיצוניים יכול לקבלה במלואה וכי במידה וחסר לסכום המטרה שקבע הרשם, הקיבוץ ישלים ובמידה ויש יותר מפנסייית המטרה, זה שייך לחבר (עמ' 15 ש' 25-27). דרומי נשאלה איפה זה כתוב בהסכם הפשרה והשיבה **שזה לא כתוב** (עמ' 15 ש' 28-29). דרומי נשאלה מה מתוך המתווה של רזי התקבל בהסכם הפשרה והשיבה, כי **כל מה שלא קשור לפנסיה התקבל** (עמ' 15 ש' 30-31). דרומי נשאלה, האם בהסכם הפשרה כתוב שאם התובע מקבל פנסיה ממקור חיצוני, הוא צריך להפחית פנסיה המגיעה לו מהקיבוץ ובתגובה טענה, כי זה כתוב בסעיף 10. לטענתה, הסעיף מבטא את עיקר המחלוקת. נטען בפניה, כי הסעיף מתייחס רק לקרן

ההקדש והיא שללה את האמור. דרומי טענה, כי כתוב קרן ההקדש אולם כל חבר כנרת יודע מה הכוונה וכי מדובר על פנסיה לילידי 1937 ומטה ושהקרן מבטיחה את הפנסיה (עמ' 16 ש' 6-14). בהמשך העידה דרומי, כי מטרת סעיף 10 להסכם הפשרה הינה לברר את זכאות החבר לפנסיה. היא הוסיפה, כי כשכתוב קרן ההקדש הרי שזו קרן הפנסיה (עמ' 16 ש' 16-17).

48. דרומי נשאלה מדוע לא כתבו באופן מפורש בהסכם שאם מגיע לחבר פנסיה או מקור פנסיוני ממקור אחר הוא לא יהיה זכאי לפנסיה מהקבוץ כפי שכתוב במתווה רזי והשיבה, כי בתקופה של הסכם הפשרה הקיבוץ היה בשלבים הראשונים של גיבוש מודל לשינוי אורחות החיים. לטענתה, הכל היה חדש אולם מה שלא היה חדש זה שאין בקיבוץ שתי פנסיות. דרומי העידה, כי החליטו על זה שנים קודם (עמ' 16 ש' 18-22). דרומי הוסיפה שההקדש זה קרן הפנסיה שהקיבוץ הקים ויתכן שלא חשבו שיש לכתוב את המילה פנסיה אולם הכוונה הייתה שיש מחלוקת על הזכאות לפנסיה. היא נשאלה, האם הסכם הפשרה אינו קובע את זכות הקיבוץ להפחית כספים כלשהם מפנסיית החבר והשאירו את זה לבוררות והשיבה, כי זה נקבע כך (עמ' 16 ש' 23-28).

49. מתצהירה של דרומי עולה, כי שנה וחצי בטרם הגיעו הצדדים להסכם פשרה הוצע לתובע פתרון לפי מתווה רזי והוא סירב לפתרון האמור. לא עלה בידי דרומי ליתן הסבר מניח את הדעת מדוע לא צוין בהסכם, כי כספי ביטוח המנהלים של התובע יישארו בידי התובע וייחשבו פנסיה שלו, אשר תובא בחשבון בעת קביעת זכאותו לפנסיה מהקיבוץ **ותחת זאת נקבע במפורש, כי הכספים יחשבו נכס חבר**. כאמור, שנה וחצי לפני שהתגבש ההסכם ידע הקיבוץ לפרט בצורה מפורשת, כי כספי ביטוח המנהלים יהוו פנסיה חיצונית ואת המשמעות מבחינת הפנסיה המשולמת על ידי הקיבוץ. לא ניתן הסבר מניח את הדעת מדוע פירוט כאמור לא הופיע בהסכם הפשרה ככל שהוסכם, כי כספי ביטוח המנהלים הינם פנסיה על כל המשתמע מכך. לחלופין, היה בידי הצדדים לציין בהסכם הפשרה, כי בעניין האמור נותרה ביניהם מחלוקת אולם הם לא עשו כן וקבעו, כי כספי ביטוח המנהלים ייחשבו נכס חבר. הקיבוץ טוען, כי ראה בהחלטה לפיה כספי ביטוח המנהלים יישארו בידי התובע כיסוי המחויבות שלו כלפי התובע לעניין פנסיה חודשית. סבורני, כי ככל שהקיבוץ סבר כך ומשהוגדרו הכספים נכס חבר הרי שהיה על הקיבוץ לציין זאת מפורשות בהסכם.

50. אינני מקבלת טענתה של דרומי לפיה המחלוקת אשר נותרה בין הצדדים בנוגע לזכאות לכספים מקרן ההקדש מלמדת, כי נותרה בין הצדדים מחלוקת על הזכאות לפנסיה. בסעיף 10 להסכם צוין מפורשות, כי המחלוקת הינה בנוגע לזכאות לכספים מקרן ההקדש וכי מחלוקת זו בלבד תעבור להכרעה בבוררות. אינני מקבלת את טענת הקיבוץ לפיה מאחר וזכאותו של התובע לקבל מכספי ההקדש נדונה והוכרעה בפסק הבוררים הרי שאין מקום לטעון לזכאותו של התובע מכספי הקיבוץ.

51. בסעיף 7 להסכם הפשרה נקבע, כי הקיבוץ ישחרר לידי התובעים את כל תקציבם האישי (התקציב המובטח), משכורתה של התובעת ושאר סעיפי התקציב להם הם זכאים לפי החלטות הקיבוץ למעט קצבת ביטוח לאומי מיום 1.1.08 במידה ושולמה ישירות לידיהם.

52. דרומי אישרה שהסכום המובטח לזוג הוא 10,600 ₪ (עמ' 19 ש' 12-13). בעת עדותה נשאלה דרומי מה כלול בתקציב המובטח והשיבה, כי כלולים בו מספר מרכיבים והם: קצבת ביטוח לאומי, במידה והיא אינה נלקחת על ידי החבר לחשבון הבנק שלו, הפנסיה, במידה והחבר לא מעביר אותה ישירות לחשבון הבנק שלו ותוספת בגין ותק. לטענתה, במידה ששלושת המרכיבים האלה לא משלימים את הגובה של התקציב המובטח כפי שנקבע במודל אז הקיבוץ משלים את הדלתא הזו. דרומי נשאלה האם את כל הדברים האלו הקיבוץ התחייב לשלם לתובע והשיבה, כי על פי כל החלטות הקיבוץ (עמ' 14 ש' 27-30, עמ' 15 ש' 1-5). היא נשאלה מדוע כתבו מפורשות שלא ישלמו קצבת ביטוח לאומי במידה והיא שולמה ישירות לידי התובע ואשתו והשיבה שזה התבסס על החלטות של המודל (עמ' 15 ש' 6-8).

53. אציין, כי בכתב הגנתו טען הקיבוץ, כי לטענת התובע הוא זכאי לפנסיה לאור האמור בסעיף 7 להסכם הפשרה אולם בסעיף כלל לא הוזכרה המילה פנסיה ותחת זאת הסעיף עוסק בתקציב המובטח בלבד. כאמור, מעדותה של דרומי עולה, כי התקציב המובטח כולל, בין היתר, פנסיה.

54. דרומי נשאלה מדוע לא כתבו בהסכם שניתן יהיה לקזז לתובע מהפנסיה כל סכום שהוא מקבל ממקור חיצוני והשיבה שכתבו במפורש שיתנהלו לפי החלטות כנרת. היא הוסיפה שזה היה ברור (עמ' 17 ש' 6-8). דרומי נשאלה מדוע כתבו באופן מפורש את עניין הביטוח הלאומי וקצבת הזקנה שהיא חלק מהמודל וטענה, כי אם היא זוכרת נכון הקיבוץ היה עוד קיבוץ שיתופי, בחודשים האחרונים לפני שמודל השינוי אושר, והיו חברים שהעבירו את קצבאות הביטוח הלאומי לחשבון הפרטי שלהם, מה שלא היה מעוגן בהחלטות הקיבוץ, וייתכן שזה מה שהשפיע על הסעיף. נטען בפניה שהסכם הפשרה היה ב-2009 לאחר שנכנס המודל החדש וכי הנושא של קצבת זקנה היה ברור להם בעת הפשרה ובכל זאת הם מצאו לנכון להדגיש את זה. בתגובה טענה דרומי שהפנסיה וכל הרכיבים האחרים נכנסים בסעיף 7 כאשר כתוב "החלטות הקיבוץ". היא נשאלה האם קצבת הזקנה אינה חלק מהחלטות הקיבוץ והשיבה שהיא חלק (עמ' 17 ש' 9-23).

55. מהאמור לעיל עולה, כי במסגרת הסכם הפשרה צוין במפורש, כי התובעים יקבלו את התקציב המובטח. אמנם צוין, כי הדבר יהיה בהתאם להחלטות הקיבוץ אולם לא צוין דבר לגבי קיזוז כספי ביטוח המנהלים מכספי הפנסיה שהינם מרכיב מהתקציב המובטח. מאחר וכספי ביטוח המנהלים הוגדרו כנכס חבר על ידי הצדדים עצמם, הרי שהיה על הקיבוץ לציין במפורש, כי הכספים יקוזזו מהתקציב המובטח ולא די בכך שהוא ציין, כי התובעים יקבלו את התקציב המובטח בהתאם להחלטות הקיבוץ. כאמור, בהסכם הפשרה צוין באופן

מפורש עניין קצבת הזקנה, על אף שקיימת החלטת קיבוץ אשר מסדירה את העניין. העובדה שהקיבוץ מצא לנכון לציין את העניין במפורש ולא הסתמך על אמירה כללית לפיה קבלת התקציב המובטח תהיה לפי החלטות הקיבוץ יש בה בכדי לחזק את עמדתי לפיה היה מקום לציין במפורש את נושא קיזוז כספי ביטוח המנהלים, ככל שזו הייתה כוונת הקיבוץ עת הגיע להסכם פשרה מחייב אם התובעים שקיבלת תוקף של פסק דין.

56. הנה כי כן, עד שהגיע התובע לגיל פרישה לא נצברה עבורו פנסיה על ידי גורם חיצוני ועל כן בעת שהגיע לגיל פרישה התגבשה זכאותו לקבל פנסיה מהקיבוץ. בהתאם לתקנון הקיבוץ, הרי שהקיבוץ לא ישלם קצבת פנסיה לחבר שקיימת לו קצבה מגורם חיצוני בסכום הקצבה שהחליט עליו הקיבוץ. כמפורט, חברים אשר קיבלו פנסיה מגורם חיצוני הרי שהם מקבלים אותה ואינם מקבלים פנסיה מהקיבוץ ובמקרה בו הפנסיה נמוכה מזו שמשולמת על ידי הקיבוץ הרי שהם מקבלים השלמה מהקיבוץ. במקרה בו עסקינן הצדדים הגדירו, במסגרת הסכם הפשרה, את ביטוח המנהלים אשר נצבר עבור התובע לאחר יציאתו לגמלאות כנכס חבר. כאמור, מצאתי, כי כוונת הצדדים הייתה, כי הכספים יוותרו בידי התובע כנכס חבר אשר אינו מנוכה מכספי הפנסיה אשר משלם הקיבוץ במסגרת התקציב המובטח אותו התחייב כאמור לשלם לתובעים במסגרת הסכם הפשרה. בנסיבות אלו, מקובלת עליי טענת התובעים לפיה חובתו של הקיבוץ לשלם להם את מלוא הפנסיה במסגרת התקציב המובטח אינה קשורה לכספי ביטוח המנהלים אשר צבר התובע בעבודתו בצמח לאחר יציאתו לגמלאות ואשר הוגדרו במסגרת הסכם הפשרה כ"נכס חבר" ולא כמקור פנסיוני. לפיכך, אין בכספי ביטוח המנהלים אשר קיבל התובע בכדי לשלול את זכאותו לקבל כספי פנסיה אשר נצברו עבורו במהלך תקופת עבודתו עד הגיעו לגיל פרישה.

57. בנסיבות האמורות, נעותרת לתובענה וקובעת, כי על הקיבוץ לשלם לתובעים את מלוא תשלומי פנסיות הרשם אשר לא שולמו להם מינואר 2008 בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום בו היו צריכים להשתלם ועד למועד התשלום בפועל. נכון למועד הגשת התביעה עסקינן בסכום של 80,876 ₪. כמו כן, על הקיבוץ לשנות את היתרה בדפי החשבון של התובעים בהתאם לתשלומי הפנסיה להם היו זכאיים לאורך השנים, כמפורט לעיל. כמו כן, על הקיבוץ לזכות את התובעים בגין ריבית הנשך בה הוא חייב את התובעים בגין חריגה מתקציבם. בהעדר חריגה מתקציב אשר יש בה בכדי להצדיק שלילת כרטיסי אשראי וכרטיסי רכב ותדלוק מורה לקיבוץ להחזיר לתובעים את כרטיסי האשראי על שמם ולאפשר להם לבצע משיכות מתקציבם האישי וכן מורה לקיבוץ להשיב לתובעים את כרטיסי הרכב והתדלוק על שמם והכל בהתאם לנהלי הקיבוץ. בנוסף קובעת, כי על הקיבוץ לשלם לתובעים את מלוא כספי הפנסיה המגיעים להם בגין עבודתם עד הגיעם לגיל פרישה למשך כל ימי חייהם.

58. אני מחייבת את הקיבוץ בסכום כולל בגין הוצאות התובעים ושכר טירחת עו"ד בסך 20,000 ש. הסכום האמור ישולם בתוך 30 ימים ממועד המצאת פסק הדין שאם לא כן יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד מועד התשלום בפועל.

המזכירות תמציא לצדדים.

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ד, 11 יוני 2014, בהעדר הצדדים.

עיריית הוד 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)